

Arrest

nr. 262 494 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 21 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, optredend in eigen naam, dient op 18 november 2020 een (achtste) aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (hierna: de gezinsherenigingsaanvraag), in functie van haar minderjarig kind, M. M.-A. B., van Nederlandse nationaliteit. M. M.-A. B. werd op 2 maart 2018 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Ook voor haar kinderen R. R. B. en S. S. B., respectievelijk geboren op 23 oktober 2004 te Paramaribo en op 1 januari 2018 te Antwerpen, dient de verzoekende partij, handelend als wettelijke vertegenwoordigster, een gezinsherenigingsaanvraag in functie van hun zus M. M.-A. B. in.

Ten aanzien van de verzoekende partij in eigen naam besluit de verwerende partij om de gezinsherenigingsaanvraag te weigeren, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.11.2020 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: R. R.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar minderjarig kind, B. M. M.-A. (RR: ...) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 5°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(...) § 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde ten hare laste is en zij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt (...)”

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van haar kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.

Betrokkene legde bij haar aanvraag volgende stukken neer betreffende de bestaansmiddelen die zij zelf heeft en ter beschikking kan stellen van het minderjarig kind waardoor het kind als te hare laste kan worden beschouwd:

- Mail van Dienstenthuis waaruit blijkt dat zij momenteel een contract heeft van 24,5 uur (1204 euro bruto)

- Loonfiches van CVBA Dienstenthuis voor de maanden januari tot maart 2021.

Uit deze loonfiches blijkt dat het netto-inkomen van de maand maart 1234,28 euro bedraagt. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene niet beschikt over bestaansmiddelen ter waarde van 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Bijgevolg maakt betrokkene het niet aannemelijk dat zij op het moment van het nemen van de beslissing over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van referentiepersoon, evenals haar andere twee kindjes, te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Er dient andermaal te worden opgemerkt dat de bestaansmiddelenvereiste cumulatief moet worden vervuld, samen met de overige van toepassing zijnde voorwaarden. (“Waar verzoekster betoogt dat het verblijfsrecht van de minderjarige dochter uitgehold wordt door de bestreden beslissing wenst de Raad te benadrukken dat de bestaansmiddelenvereiste cumulatief vervuld moet zijn samen met de voorwaarde van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige unieburger. Bovendien bevat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te

verlaten. De bestreden beslissing heeft dus niet tot gevolg dat zij van haar minderjarige dochter wordt gescheiden. Nu er geen verwijderingsmaatregel werd getroffen en verzoekster aldus niet verplicht wordt om het grondgebied te verlaten, maakt zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een impact heeft op haar gezinssituatie zoals die op heden bestaat. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij haar gezins- en familielevens met haar minderjarige dochter, die de Franse nationaliteit heeft niet elders dan in België, mogelijk in Frankrijk zou kunnen uitoefenen", arrest 241.219 RvV dd. 18 september 2020)

Voor wat betreft de affectieve band van de moeder met het kind, als een figuurlijke manier om een kind 'ten laste' te hebben, en waar ter staving van de affectieve band enkele ongedateerde foto's werden voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat de emotionele band tussen moeder en kind niet wordt betwist, maar dat dit onvoldoende is om het verblijfsrecht toe te kennen. Het verblijfsrecht van het kind hoeft helemaal niet in het gedrang te komen door de afwezigheid van de moeder, uit niets blijkt dat zij het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten. De vader van het kind verblijft in Nederland, net als de grootmoeder. Uit niets blijkt verder dat zij haar gezins- en familielevens met referentiepersoon, die de Nederlandse nationaliteit heeft niet elders dan in België, mogelijk in Nederland zou kunnen uitoefenen. Het is aan de ouders van het kind om in het belang van het kind te beslissen waar het best kan verblijven en hoe zij de contacten met het kind verder wensen te organiseren nadat betrokkene het land heeft verlaten.

Bijgevolg kan betrokkene geen recht op gezinshereniging met haar minderjarige kind laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2 eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

Ten aanzien van de verzoekende partij, handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar kinderen, vernoemd in het verzoekschrift, besluit de verwerende partij om de gezinsherenigingsaanvragen te weigeren, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn respectievelijk de tweede en derde bestreden beslissingen, luidend als volgt:

Voor het kind R. R. B.:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.11.2020 werd ingediend door:

Naam: B.

Nationaliteit: Suriname

Geboorteplaats: Paramaribo

Voornamen: R. R.

Geboortedatum: X

RR: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Nederlandse zusje, B. M., M.-A. (RR: ...).

Betrokkene vraagt de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'De niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werd geen enkel stuk voorgelegd. Referentiepersoon is in België geboren en heeft zodoende nooit met betrokkene deel kunnen uitmaken van het gezin van betrokkene in het land van herkomst of origine. Voor wat het attest gezinssamenstelling, getuigschrift van woonst en de foto's betreft, voor zover deze stukken als begin van bewijs zouden moeten worden beschouwd, dient bovendien opgemerkt te worden dat ze getuigen van de situatie in België en dat betrokkene deel uitmaakt van het gezin van hun moeder, en niet van het gezin van haar zusje.

Voor wat het ten laste-aspect betreft dient opgemerkt te worden dat de minderjarige uiteraard haar oudere zus niet ten laste heeft, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs mocht de peuter vermogend zijn, is het niet aan de peuter om dit vermogen te beheren en dus bijvoorbeeld een broer of zus ten laste te nemen (cfr. art 376 BW).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van betrokkene en referentiepersoon geen verblijfsrecht heeft bekomen.

Gelet op bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat betrokkene dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al dient gesupprimeerd te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

Voor het kind S. S. B.:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.11.2020 werd ingediend door:

Naam: B.	Nationaliteit: Suriname	Geboorteplaats: Antwerpen
Voornamen: S. S.	Geboortedatum: X	RR: (...)
Verblijvende te: (...)		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zusje, B. M., M.-A. (RR: ...).

Betrokkene vraagt de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'De niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werd geen enkel stuk voorgelegd. Zowel referentiepersoon als betrokkene zijn in België geboren en hebben zodoende nooit samen deel kunnen uitmaken van hetzelfde gezin in Suriname. Voor wat het attest gezinssamenstelling, het getuigschrift van woonst en de foto's betreft, voor zover deze stukken als begin van bewijs zouden moeten worden beschouwd, dient bovendien opgemerkt te worden dat ze getuigen van de situatie in België en betrokkene deel uitmaakt van het gezin van hun moeder, en niet van het gezin van haar zusje.

Voor wat het ten laste-aspect betreft dient opgemerkt te worden dat de minderjarige uiteraard haar oudere zus niet ten laste heeft, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs mocht de peuter vermogend zijn, is het niet aan de peuter om dit vermogen te beheren en dus bijvoorbeeld een broer of zus ten laste te nemen (cfr. art 376 BW).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van betrokkene en referentiepersoon geen verblijfsrecht heeft bekomen.

Gelet op bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat betrokkene dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van "artikel 40 bis § 4 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 47/3 § 2 van de vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel"

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Verzoekers bekwamen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit omwille van volgende redenen (eigen samenvatting):

- *Mevrouw legde bij haar aanvraag volgende stukken voor betreffende de bestaansmiddelen die zij zelf heeft en ter beschikking kan stellen van het minderjarig kind waardoor het kind als ten hare laste kan worden beschouwd:*

- mail van dienstenthuis waaruit blijkt dat zij momenteel een contract heeft van 24,5 uur*

- loonfiches van CVBA dienstenthuis voor de maanden januari tot maart 2021*

- *Mevrouw beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen ter waarde van 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Zij maakt het niet aannemelijk om in haar eigen behoeften evenals in die van haar kinderen te voldoen.*
- *Voor de kinderen legt verzoekster geen documenten voor in toepassing van artikel 47/3 § 2 van de vreemdelingenwet.*
- *De gezinssamenstelling, getuigschrift van woonst en de foto's getuigen van de situatie in België en dat betrokken deel uitmaak van het gezin van hun moeder en niet van het gezin van haar zusje.*
- *Zij voldoen niet aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.*

Dat verzoekers zich niet akkoord kunnen verklaren met de bestreden beslissingen.

Dat verzoekers volgende documenten voorlegden bij hun aanvraag:

- *Loonstroken*
- *Gezinssamenstelling*
- *Verklaring van lidmaatschap*
- *Getuigschrift van woonst met historiek*
- *E-mail verkeer van mijn werkgever*
- *Foto's van en met de kinderen*
- *...*

Dat verzoekers van mening zijn dat de bestreden beslissingen een schending vormen van artikel 40 bis § 4 van de vreemdelingenwet.

Dat dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissingen onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van mevrouw B.

Dienst vreemdelingenzaken diende rekening te houden met de aard en de regelmaat van haar inkomsten.

Dat dienst vreemdelingenzaken de bestreden beslissingen onvoldoende heeft gemotiveerd omtrent de verklaring van de werkgever van mevrouw.

Dat deze verklaring wordt gevoegd bij huidig verzoekschrift, meer bepaald stuk 3.

Dat de werkgever het volgende stelt:

"Bij dienstenthuis starten wij thuishulp nooit met een voltijds uurrooster op omdat de job een zekere fysieke belasting geeft en we willen evalueren hoe dit gaat. Als het werk goed gaat en er zijn geen problemen dan bouwen wij in samenspraak met de thuishulp de uren op tot een uurrooster wat voor hen haalbaar is;

R. is bij ons in dienst gekomen op 15.01.2021, met een contract van 12,5 uur gemiddeld over 2 weken, een week van 10 uur en een week van 15 uur. Reeds op 25 januari werd haar contract uitgebreid naar een contract van 22 uur (gemiddeld over 2 weken een week van 20uur en een week van 24 uur). En recent op 06.02. werd haar contract opnieuw naar 24,5 uur (gemiddeld over 2 weken: een week 20 uur en een week van 29 uur) . Het is zeker onze intentie om in samenspraak met haar haar uren te blijven opbouwen.

Op dit moment verdient R. 1204€ bruto met een volgende uursverhoging naar 28 uur zou ze uitkomen op 1375€ bruto. Samen met haar zal bekeken worden wanneer dit kan. Ze vraagt een voltijds uurrooster en het is onze intentie om dat op te bouwen, indien er geen problemen zijn en ze het fysiek aankan."

Dat dienst vreemdelingenzaken in haar bestreden beslissingen stelt dat verzoekster slechts een uurloon heeft van 1.234,28€.

Dat dienst vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster. Dienst vreemdelingenzaken dient onder meer rekening te houden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten.

In de verklaring van dienstenthuis werd duidelijk meegegeven dat de situatie van verzoekster inzake haar werk en werkuren thans tijdelijk is.

Dat er toegewerkt wordt naar een voltijdse betrekking doch zij hier nooit mee starten gelet op de aard van het werk en het feit dat het een fysieke job betreft.

Dat de werkgever aangaf dat het de bedoeling is dat verzoekster voltijds zal gaan werken en mevrouw deze intentie heeft.

Dat de bestreden beslissingen hier totaal geen rekening mee hebben gehouden.

Dat zij hieromtrent niets motiveren en dit in feite negeren en in het ongewisse laten.

Dat als mevrouw meer uren werkt, haar inkomsten uiteraard hoger liggen dan het bedrag van 1.234€.

Dat de bestreden beslissingen van dienst vreemdelingenzaken, gelet op het voorgaande, een schending vormen van artikel 40 bis § 4 van de vreemdelingenwet aangezien zij met het voorgaande geen rekening gehouden hebben. Minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing dat dvz hiermee rekening gehouden heeft.

Het Unierecht verbiedt dat België een bepaald bedrag zou vaststellen dat "voldoende" is, omdat dit altijd geval per geval beoordeeld moet worden.

In geen geval mag het bedrag hoger liggen dan de leefloon tarieven.

De DVZ hield bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in huidige casu onvoldoende rekening met de persoonlijke situatie verzoekster.

Verzoekster is van mening dat dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing niet redelijk en zorgvuldig kon besluiten dat zij over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken terwijl zij wel de intentie heeft om voltijds te werken, haar werkgever dit aangaf en ze dan wel degelijk over hogere inkomsten zou beschikken.

Dit is niet redelijk en niet zorgvuldig.

De bestreden beslissingen vormen verder een schending van artikel 47/3 § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt het volgende:

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Verzoekers legden een gezinssamenstelling voor, getuigschrift van woonst evenals foto's.

Verzoekers menen dat deze stukken wel degelijk documenten betreffen in toepassing van artikel 47/3 § 2 van de vreemdelingenwet.

De foto's betreffen, in tegenstelling tot wat dienst vreemdelingenzaken beweert, niet alleen foto's waaruit blijkt dat betrokkenen deel uitmaken van het gezin van hun moeder en niet van het gezin van haar zusje.

Dit is wel degelijk het geval. Het betreffen immers allerhande foto's van het gezin. Foto's van moeder en dochters, foto's van de kinderen onderling, etc...

Uit deze foto's kan wel degelijk afgeleid worden dat betrokkenen deel uitmaken van 1 gezin. Of dit nu "het gezin van hun moeder" betreft of "het gezin van haar zusje" doet niet ter zake.

Aan de hand van onder meer de foto's zijn verzoekers de mening toegedaan dat zij in toepassing van artikel 47/3 § 2 van de vreemdelingenwet hebben aangetoond dat zij ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de unie.

Het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de unie kan immers met elk passend middel bewezen worden, zo ook foto's.

De bestreden beslissingen zijn, gelet op het voorgaande, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de beslissingen onterecht genomen werden en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissingen dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen volstaat om vast te stellen dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de genomen beslissingen op duidelijke wijze worden vermeld. Er wordt op duidelijke wijze toegelicht dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 5°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gestelde voorwaarde dat zij over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Er is in de bestreden beslissingen ingegaan op alle voorgelegde stukken inzake het 'ten laste zijn' en wordt duidelijk gemotiveerd waarom deze stukken niet kunnen overtuigen.

Ook de tweede en derde bestreden beslissingen, die de kinderen van de verzoekende partij betreffen, maken duidelijk dat niet wordt voldaan aan de voorwaarde, gesteld in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De zusjes S. S. B. en R. R. B. van de referentiepersoon zijn niet ten laste van de referentiepersoon. De inhoud van de bestreden beslissingen verschaft de verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hiermee is het doel bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 5°, van de Vreemdelingenwet voorziet voor bloedverwanten in opgaande lijn dat:

“(…) § 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde ten hare laste is en zij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt (...)”

Dit artikel is van toepassing op de verzoekende partij in eigen naam omdat zij de moeder is van een minderjarig Nederlands kind (de referentiepersoon).

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van haar kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij optreedt voor haar kinderen die minderjarig zijn, geldt de toepassing van artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De twee minderjarige kinderen van de verzoekende partij zijn immers familieleden in de zin van artikel 47/1, §2, van de Vreemdelingenwet:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie (...)”

Uit hoger genoemde bepalingen volgt dat de verzoekende partij moet kunnen aantonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zowel in haar eigen behoeften als deze van haar kinderen te voorzien.

2.4. De verzoekende partij houdt voor dat onvoldoende rekening werd gehouden met de overgelegde stukken en dat zij kan aantonen over voldoende middelen te beschikken.

Blijkens het administratief dossier heeft de verzoekende partij loonfiches voorgelegd van de maanden januari 2021 tot april 2021 en een mail van 'Dienstenthuis' (werkgever) waaruit blijkt dat zij op het

ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen over een arbeidsovereenkomst beschikte *a rato* van 24,5 uur per week, wat een inkomen van 1.204 euro bruto maandelijks oplevert. Deze mail wordt toegevoegd aan het verzoekschrift als zijnde stuk 3. Uit de loonfiche van maart 2021 blijkt een brutobedrag van 1.234,28 euro.

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissingen dat geen rekening is gehouden met deze mail die suggereert dat geleidelijk aan de verzoekende partij naar een betrekking ten belope van 28 uren per week en zelfs naar een voltijdse betrekking kan evolueren.

De verwerende partij stelt niet correct dat deze mail niet in het administratief dossier voorhanden is. Wel merkt de verwerende partij terecht op in haar nota met opmerkingen dat met een hypothetische situatie geen rekening kan worden gehouden. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen moet de verwerende partij rekening houden met de cijfers zoals die voorliggen en niet met wat mogelijks in de toekomst kan verkregen worden. Het desbetreffende stuk, buiten de weerhouden cijfers over de tewerkstelling zoals deze zich voordeed, is dan ook niet dienstig, minstens toont de verzoekende partij haar belang niet aan bij de grief dat geen rekening zou gehouden zijn met deze mail. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de bestreden beslissingen deze mail beschrijven en nota nemen dat het contract voorziet in 24,5 uren en 1.204 euro bruto-inkomen.

Verder koppelt de verwerende partij de hoegrootheid van het inkomen niet aan een bepaald bedrag. Het is niet kennelijk onredelijk te verwijzen naar een vergelijkingspunt zoals het leefloon om aan te nemen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haarzelf en haar kinderen te beredderen. De verzoekende partij weerlegt niet dat haar maandelijks inkomen het leefloon overtreft.

De vaststelling dat de verzoekende partij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt, volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen.

2.5. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen omdat het voorleggen van een gezinssamenstelling, getuigschrift van woonst en foto's documenten betreffen die afdoende zijn om een positief antwoord te krijgen op de gezinsherenigingsaanvragen.

De Raad wijst erop dat foto's slechts momentopnames zijn, niet afdoende om het deel uitmaken van het gezin aan te tonen.

Met deze kritiek gaat de verzoekende partij voorbij aan de vaststellingen in de tweede en derde bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat de kinderen van de verzoekende partij deel uitmaakten van het gezin van hun moeder ten tijde van het leven in het herkomstland. Ook werd vastgesteld dat geen tenlasteneming voorhanden is van de twee kinderen waarvoor de verzoekende partij thans optreedt door de referentiepersoon, het Nederlandse kind van de verzoekende partij. Deze motieven volstaan op zich om de bestreden beslissingen te schragen.

2.6. De Raad besluit dat de feitenvinding in de bestreden beslissingen steun vinden in het administratief dossier, correct werden beoordeeld en de bestreden beslissingen kennelijk redelijk zijn genomen. De verwerende partij heeft rekening gehouden met alle dienstige stukken die haar waren overgemaakt. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn niet geschonden. De verzoekende partij maakt de schending van de artikelen 40*bis*, §4 en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

2.7. Het enig middel is in al haar onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN